

DATE DESPRE INCENDIU

Incendiu - ardere autoîntreținută, care se desfășoară fără control în timp și spațiu, care produce pierderi de vieți omenești și/sau pagube materiale și care necesită o intervenție organizată în scopul întreruperii procesului de ardere.

Agenții termici, chimici, electromagnetici ori biologici rezultați în urma incendiului acționează asupra construcțiilor, instalațiilor și utilizatorilor putând produce multiple efecte negative (deformații, reducerea rezistenței, instabilitate, prăbușire, respectiv arsuri, intoxicații, traumatisme, panică ș.a.).

Prin foc deschis, în sensul prezentelor dispoziții generale, se înțelege arderea în aer liber, respectiv acea ardere care nu se desfășoară într-un spațiu închis de combustie. Pot fi incluse în această categorie flacăra produsă de: brichete, chibrituri, lumânări, lămpi sau aparate de gătit, aparate de lipire, tăiere, sudură etc., focul făcut în aer liber în scop de încălzire sau pentru arderea de resturi menajere ori vegetale, precum și flacăra care apare în urma unor reacții chimice.

Limitarea propagării incendiilor - ansamblul măsurilor constructive și de instalații care împiedică pentru durate normale de timp, extinderea incendiului în interiorul compartimentului de incendiu sau în afara acestuia.

Inflamabilitate - proprietatea unei substanțe combustibile de a forma cu aerul deasupra suprafeței sale un amestec de o anumită concentrație care se aprinde în contact cu o sursă de amorsare

Mijloace tehnice de apărare împotriva incendiilor - sisteme, instalații, echipamente, utilaje, aparate, dispozitive, accesorii, materiale, produse, substanțe și autospeciale destinate prevenirii, limitării și stingerii incendiilor

Prevenirea incendiilor - totalitatea acțiunilor de împiedicare a inițierii și propagării incendiilor, de asigurare a condițiilor pentru salvarea persoanelor și bunurilor și de asigurare a securității echipelor de intervenție

Elementele incendiului definatorii:

- existența combustibilului și acțiunea unei surse de aprindere;
- inițierea și dezvoltarea în spațiu și timp a procesului de ardere să fie necontrolate;
- procesul de ardere să fie nemotivat social, necesitând o intervenție organizată în scopul lichidării lui;
- producerea de pierderi materiale în timpul arderii.

Nu se consideră incendii avariile de natură electrică (scurtcircuite, arcuri electrice întreținute, explozii, etc.), produse în instalații și echipamente electrice (transformatoare, stații de conexiuni, tablouri de distribuție, etc.), în cazul în care acestea nu au provocat aprinderea și arderea instalațiilor și echipamentelor vecine sau a celor pe care le deservește și la care nu s-a acționat.

a) Surse de aprindere cu flacără:

Chibritul

Aruncat din neglijență, un băț de chibrit aprins poate iniția incendierea unor materiale ușor aprinzibile (lan de grâu, resturi de hârtie - inclusiv din coșuri de gunoi, lichide inflamabile - inclusiv uleiul încis din bucătării ș.a.). Un risc deosebit îl reprezintă aprinderea unui băț de chibrit în atmosferă explozivă (chiar scurgeri de gaz în apartament). În cazuri suficient de dese, incendii puse pe seama neglijenței fumătorilor se datorează, de fapt, flăcării de la bățul de chibrit utilizată pentru aprinderea țigării.

Un fenomen cu pericolozitate socială ridicată îl reprezintă jocul copiilor cu surse de aprindere cu flacără, cu chibriturile în special.

Focuri în loc deschis

Focurile în loc deschis, aprinse voluntar în diferite scopuri (distructiv, gătit, încălzit), cum ar fi: focuri de tabără, focuri de miriște, focuri pentru arderea gunoaielor, deșeurilor ș.a., lăsate fără supraveghere și scăpate de sub control în păduri, curți, șantiere, depozite, cât și în spații interioare (focuri pentru încălzit în hale industriale,

clădiri în construcție ș.a.) pot să se propage la materiale și elemente de construcție combustibile din apropiere, inițiind incendii dezvoltate.

Factori favorizanți sunt vântul și prezența materialului combustibil în apropiere (ierburi, resturi menajere, construcții din lemn, etc.).

Aparate de tăiere, lipire, sudare oxiacetilenică

Flăcările acestor aparate pot atinge temperaturi înalte și pot provoca incendii prin acțiune directă asupra materialelor combustibile din apropiere sau prin conducție termică - când se sudează grinzi metalice.

b) Surse de aprindere de natură termică

Țigara

Incendiile datorate fumatului dețin o pondere ridicată (10-11% din total) în aproape toate țările. Restul de țigară poate iniția incendierea țesăturilor din materiale fibroase (bumbac ș.a.), rumeguș, resturi de hârtie, paie, fân (în stare uscată) ș.a. Incendiile datorate fumătorilor adormiți în pat cu țigările aprinse reprezintă un grav pericol social, cu urmări deseori tragice.

Becuri incandescente, proiectoare

Se pot iniția incendii în cazul becurilor cu puteri mari, peste 150 W și în cazul contactului direct cu materiile combustibile (draperii, perdele, hârtie, rafturi, mărfuri în stive înalte, abajururi din materiale combustibile).

Brocuri de la sudare și particule incandescente

Incendiile datorate acestei cauze au încă o frecvență mare și provoacă deseori pagube importante. Aceste particule cad repede (păstrând un potențial termic ridicat) și pot pătrunde în cele mai mici fisuri sau crăpături.

Un astfel de broc de la sudare poate ajunge până la o distanță de 10 m de punctul de lucru, cu o temperatură de peste 800°C.

Sobe metalice

Sobele metalice, îndeosebi cele cu combustibil lichid, pot prezenta un pericol ridicat de incendiu în perioada de iarnă și, ca urmare, a unor situații anormale de funcționare:

- fenomenul de „fugă a flăcării” - dispariția bruscă a flăcării în arzător (ca urmare a contra curentului din coș); accesul imediat al combustibilului în arzător, contrar instrucțiunilor fabricantului, duce la evaporarea acestuia și, la reaprindere, se produce explozie;
- amplasarea greșită (în spațiu circulabil) - răsturnări ale sobelor de către persoane neîndemânatică, în stare de ebrietate, copii etc;
- alimentarea necorespunzătoare cu combustibil, folosirea unui combustibil cu impurități, cu apă și, mai ales, a unui combustibil neindicat pentru tipul sobei;
- neetanșeități la îmbinările conductelor (cu scurgeri de combustibil pe elementele supraîncălzite ale sobei).

În cazul sobelor cu combustibil solid, ca surse de aprindere potențiale sunt jarul și cenușa provenite din ardere, uneori depozitate necorespunzător, precum și scânteile și particulele aprinse care ies pe ușița deschisă a focarului.

În cazul sobelor metalice, dar mai ales a sobelor cu acumulare de căldură, depozitarea materialelor combustibile în contact direct cu pereții sobei sau în imediata apropiere provoacă incendii chiar după încetarea programului de lucru.

Coșuri de evacuare a fumului defecte, burlane supraîncălzite

Coșurile de evacuare a fumului se manifestă ca sursă de aprindere prin scânteile și particulele incandescente care ies pe gura coșului sau prin fisurile existente, ca și prin temperatura pereților lor în contact direct cu elementele de construcție combustibile (grinzi lemn ș.a.).

Aparate de încălzire electrice

Reșourile și radiatoarele constituie o sursă de aprindere, prin amplasarea necorespunzătoare - sub birouri, sub teșgele și rafturi, etc., unde există o probabilitate mare de intra în contact cu materiale combustibile (lemn,

textile etc). Un risc mărit îl prezintă reşourile improvizate, de putere mare, executate artizanal, datorită pericolului de supraîncălzire a ştecherelor improvizate.

c) Surse de aprindere de natură electrică

Arcul electric, scânteile electrice - constituie importante surse de aprindere în incendii și explozii, în general în cazul unor amestecuri inflamabile.

Scurtcircuitul - poate deveni o sursă de aprindere în anumite condiții favorizante:

- montarea instalațiilor electrice direct pe elementele combustibile;
- depozitarea materialelor combustibile (hârtie, ambalaje, textile, paie) în apropierea circuitelor sau în interiorul tablourilor electrice;
- îmbinarea conductorilor electrice prin metode improvizate și nu prin cleme de legătură, lipire sau sudare;
- agățarea hainelor și diferitelor obiecte de întrerupătoare, conductoare, lămpi ș.a., ceea ce duce la suprasolicitarea mecanică a acestora;
- străpungerea unor pereți, unor panouri etc. combustibile, pentru trecerea conductorilor electrice, fără luarea unor măsuri de protecție;
- supradimensionarea sau improvizarea elementelor de protecție (îndeosebi a siguranțelor);
- suprasolicitarea instalațiilor electrice prin folosirea de consumatori (motoare, transformatoare de sudare, reşouri, ventilatoare etc.) cu puteri care depășesc puterea calculată prin proiect pentru rețeaua respectivă;
- nesupravegherea unor instalații sau procese tehnologice în care sunt implicate echipamente electrice (de exemplu, depășirea unor tensiuni, turații de motoare, etc.);
- folosirea, într-un mediu exploziv, a aparatului necorespunzător protejat;
- instalarea sau înlocuirea unor echipamente sau accesorii electrice (întrerupătoare, prize, dulii etc.) de către persoane incompetente, cu nerespectarea prevederilor normelor;
- în cazul aparatelor electrocasnice, cordonul de alimentare constituie cea mai importantă cauză de incendiu; nu numai că astfel de cordoane de alimentare sunt mai puțin bine izolate, atât electric cât și mecanic, dar suferă numeroase deteriorări datorită unor manevrări greșite sau a unor șocuri; cordoanele se încălzesc, atât de la o suprasarcină electrică, cât și de la eventualele surse exterioare, iar izolația din plastic se înmoaie, suficient pentru ca să intre în contact conductoarele, provocând un scurtcircuit care va aprinde, de regulă, izolația.

Instalații de iluminat cu fluorescentă

Pot provoca incendii dacă sunt confecționate din materiale termoplastice, care se caracterizează printr-o ardere cu flacără, însoțită de apariția de picături arzânde. Fenomenul apare în urma unor defecte în funcționare, îndeosebi în condiții de exploatare îndelungată (îmbătrânirea materialelor) și, mai ales, în condiții de mediu agresiv (fum, aerosoli, vapori corozivi, etc.).

d) Surse de aprindere de natură mecanică

Incendii de acest tip, puțin numeroase, pot fi inițiate în urma ungerii necorespunzătoare sau a grișajului unor piese cu o viteză mai mare de rotație, prezenței unor corpuri străine (nisip, praf) și a arborelui, frecarea în ferodoul autovehiculelor sau blocarea saboților de frânare, precum și scânteiilor mecanice de șoc sau abraziune.

e) Surse de aprindere naturale

În această categorie intră incendiile întâmplătoare, izbucnite indiferent de voința omului, cum sunt: incendiile provocate de electricitatea atmosferică (trăznetul), de razele solare, autoaprinderile datorate fie descompunerilor anumitor substanțe, fie fixării oxigenului din aer. Incendiile întâmplătoare se mai pot datora cutremurelor de pământ, furtunilor puternice, meteoriților care distrugând anumite instalații, pot determina declanșarea incendiului.

Incendii determinate de descărcările electricității atmosferice (trăznetul)

Aceste incendii presupun împrejurări atmosferice speciale, a căror legătură cu izbucnirea focului trebuie însă dovedită prin descoperirea urmelor caracteristice ale acestuia, căci în timpul descărcărilor electricității atmosferice se pot provoca incendii premeditate.

Pentru a deosebi un incendiu accidental sau provocat de incendiile determinate de descărcările electricității atmosferice, se cercetează din primul moment obiectele care pot să poarte aceste urme și care se prezintă fie ca urme mecanice de rupere sau zdrobire, fie ca urme de ardere, topire sau volatilizare.

În cazul incendiilor determinate de descărcările electricității atmosferice se vor descoperi, pe lângă urmele de aprindere, și o serie de urme mecanice, de sfărâmare, rupere, dislocare sau zdrobire, pe ziduri, cărămizi, dușumele, pe obiectele conducătoare de curent electric. Cărămizile în locurile de lovire a trăznetului vor deveni sticloase, datorită temperaturii înalte.

Asupra obiectelor de metal, electricitatea atmosferică acționează prin magnetizarea sau demagnetizarea fierului și a oțelului sau prin acoperirea cu un strat de oxid a metalelor atinse, care la obiectele de bronz sau din alamă primesc o culoare violacee. Unele metale sunt topite iar altele volatilizate, fiind depuse pe diferite obiecte din jur, cum ar fi țiglele de pe acoperiș, vasele de porțelan, dinți și unghiile persoanelor electrocutate etc. Îndeosebi instalațiile electrice, antenele de radio sau televiziune sunt adeseori complet volatilizate. Cablurile electrice de cupru sau aluminiu sunt volatilizate fără ca învelișul izolant să fie înlăturat. Volatilizarea metalelor nu se produce în toate cazurile de incendiu prin trăznet, decât în cazurile descărcărilor electrice extrem de puternice.

Uneori trăznetul provoacă aprinderi simultane în mai multe locuri putând trezi bănuiala unui incendiu premeditat. În aceste cazuri, locurile aprinderilor simultane trebuie examinate din punctul de vedere al inflamabilității lor, descărcările electrice atmosferice necăutându-le anume ca o mână criminală.

În mod obișnuit descărcările electricității atmosferice ce ating locurile înalte, vârfurile metalice, conductele electrice sau locurile care sunt așezate alături de o întindere de apă.

Când se presupune că un incendiu a luat naștere în cursul unei descărcări a electricității atmosferice concomitent cu stingerea probelor la locul faptei, se vor lua informații asupra condițiilor atmosferice, la locul și în timpul incendiului, atât de la martorii oculari ai acestuia cât și de la institutele meteorologice.

Incendii determinate de razele solare

Aceste incendii sunt mai puțin frecvente decât cele provocate de trăznet, dar le întâlnim totuși în locuri deschise, cum sunt pădurile cu multe uscături, miriștile etc. Un ciob de sticlă cu proprietăți optice de a concentra razele solare ce-l străbat, un obiect sferic și lucios de aluminiu, iar în încăperi țiglele de sticlă pentru a asigura luminarea podurilor, glasvândurile sau sticlele defecte cu umflături au rol de lentilă. O pereche de ochelari, un vas de sticlă plin cu apă, o oglindă de bărbierit etc. pot determina în unele condiții favorabile aprinderea obiectelor inflamabile din apropierea lor. Aprinderile datorate razelor solare sunt foarte rare deoarece soarele trecând la meridianul unui punct, razele sale vor fi concentrate numai în timp foarte scurt pentru a putea determina o aprindere, presupunând că toate celelalte condiții sunt favorabile.

Electricitatea statică

Descărcările electrostatice sunt frecvente, dar devin potențial periculoase și pot genera incendii sau explozii când au loc într-o atmosferă explozivă sau când în apropiere există materiale inflamabile.

Operațiuni tehnologice care se pot desfășura în mici unități productive și care favorizează producerea sarcinilor electrostatice, putând genera incendii prin descărcarea acestora sunt, printre altele:

- transvazarea unor lichide și umplerea și golirea vaselor, recipientelor (exemplu: canistre pentru benzină din material plastic);
- spălarea unor țesături prin agitare în lichide (mai ales petroliere);
- mișcarea particulelor la măcinare, malaxare, amestecare, comprimare etc;
- benzi transportoare sau transmisii cu curea în mișcare;
- mișcări rotative violente, ventilatoare, compresoare etc;
- derularea unor benzi de hârtie sau textile, filme sau pelicule, folii de material plastic;
- deversarea substanțelor pulverulente din saci;

- ieșirea prin ajutoraj a gazelor comprimate sau lichefiate, mai ales a acelor gaze care antrenează un lichid fin pulverizat (vopsire prin pulverizare, de exemplu).

Materiale capabile să producă descărcări electrostatice sunt:

- solide: cauciucul natural sau sintetic (îndeosebi în valțuri, tambururi etc), masele plastice, fibrele artificiale (nylon etc), rășini sintetice;
- lichide: în ordinea scăzândă a pericolozității: sulfura de carbon, eter, benzină, hidrocarburi, esteri ș.a.

f) Surse de autoaprindere (aprindere spontană)

Autoaprinderea este, de asemenea, un fenomen de natură fizico-chimică sau biologică.

Autoaprinderile determinate de descompunerile chimice:

Autoaprinderile pot lua naștere în urma unor procese chimice de descompunere sau în urma fixării oxigenului din aer.

În această categorie de incendii intră cele provocate de substanțe în descompunere spontană. Datorită reacțiilor chimice interioare, substanțele în descompunere dacă sunt înmagazinate în condiții lipsite de aerisire, pot determina aprinderea în urma exploziei sau a unei aprinderi bruște. S-au întâlnit cazuri când unele materiale ca: focuri de artificii, focuri bengale etc, păstrate într-o unitate comercială fără a fi vândute, au determinat aprinderea magazinului.

Substanțele care se pot aprinde spontan, în urma unei oxidării lente, sunt foarte numeroase și pot fi grupate în mai multe categorii: cărbuni, uleiurile animale și vegetale, furajele etc.

Cărbunii

Întocmai ca și alte corpuri cărbunii absorb oxigenul din aer și-l depozitează în pori cu cât suprafața cărbunelui în contact cu aerul este mai mare cu atât acest proces de absorbire a oxigenului se face mai intens. Astfel cărbunii în depozitele uscate prin pierderea apei se fisurează, măbind suprafața de contact cu aerul, iar când sunt în stare de pulbere acest contact este maxim. Dacă depozitarea de cărbune este prost făcută fără aerisirile regulamentare, iar cantitatea de cărbune este destul de mare pentru ca procesul de compresiune continuă a gazelor să ridice temperatura depozitării, autoaprinderea este posibilă. Aprinderea se produce prin oxidarea cărbunelui de către oxigenul pe care l-a absorbit. Aceste aprinderi pot avea loc în calele vaselor, în depozitele din gări sau ale fabricilor de gaz din cărbune. Pentru a evita incendiul, depozitățile se fac cu numeroase aerisiri și se controlează cu tije cu termometru. Depozitățile de negru de fum sunt și mai inflamabile, ele fiind un regim special, trebuind lopătate tot la opt zile.

Uleiurile vegetale și animale

Uleiurile prin absorbirea oxigenului din aer se transformă în rășini (uleiuri sicative), absorbind până la 5-15% oxigen față de greutatea lor, în 48 ore. Uleiurile nesicative absorb în mod lent o cantitate mult mai mică, dar și acestea pot da naștere la autoaprinderi dacă sunt puse pe suprafețe poroase, cum sunt hârtia, materialele textile etc.

Aparatul lui Maskey dă posibilitatea unei verificări experimentale dacă o substanță se poate oxida prin absorbirea oxigenului din aer și dacă poate da naștere la autoaprindere.

Uleiurile vegetale se pot aprinde și sub formă de semințe, ca cele de bumbac, de in, turte de floarea-soarelui sau bumbacul comprimat în baloturi, firele de lână ca deșeuri în războaiele de țesut, datorită uleiurilor cu care se acoperă pentru a pute fi mai ușor prelucrate etc.

Unele substanțe se aprind datorită stării de pulverulente formând în locurile de producție aerosoli inflamabili ca: făina, tutunul, firele sintetice, zincul, azotul de potasiu etc.

Autoaprinderile de natură biologică:

Substanțele vegetale dacă nu sunt înmagazinate uscate și acest lucru nu se poate respecta întotdeauna, vor intra într-un proces de fermentație datorită dezvoltării vertiginose a bacteriilor, profitând de umiditate, de lipsa unor curenți de aer și de o temperatură constantă.

Bacteriile descompun materia vegetală umedă degajând căldură, dar incendiul este provocat de fermentațiile bacteriene, care sunt foarte oxidante și care trecând prin diferite procese chimice ajung până la autoaprindere. Masa vegetală a depozitării lipsită de aerisire se transformă în cărbune piroferic.

Depozitățile de fân și de lucernă sunt cele mai sensibile la aceste autoaprinderi, dar ele pot avea loc și în cazul de tutun, frunze moarte, paie și chiar hârtie, în cazul hârtiilor vechi, autoapriderea este ajutată de substanțele cu care sunt acoperite(oxidanți).

Agricultorii presară sare la centrul depozităților pentru a preîntâmpina fermentarea sau creează culoarea de paie uscate.

Aceste incendii pot fi ușor prevenite prin măsurarea cu regularitate a temperaturii centrale a depozităților; cu puțin timp înainte de autoaprindere depozitul de materii vegetale degajă vapori de apă și un miros intens de ars.

Aprinderile spontane în contact cu aerul sau apa:

Din categoria acestor substanțe fac parte: fosforul alb și pilitura de aluminiu, magneziu și zinc precum și varul nestins. Fosforul alb se aprinde uscat sau umed, când vine în contact cu aerul; piliturile metalice menționate mai sus, în anumite condiții de umiditate atmosferică, iar varul nestins când vine în contact cu apa fără a fi într-o cantitate destul de mare pentru a-l dilua. Temperatura varului nestins aprinde butoiul în care este păstrat, iar scânteile și așchiile aprinse ale acestuia aprind obiectele inflamabile aflate în jur.

Studierea autoaprinderii prin fixarea oxigenului din aer este legată de numele lui Dennstaedt din Hamburg care pe lângă constatările valoroase publicate a construit un cuptor special cu țeavă care poate fi menținut la o anumită temperatură (100-105°C). Țeava centrală este împărțită în două camere, una pentru încălzire, iar cealaltă pentru substanța examinată. Camerele comunică între ele printr-o ferestruică. Aparatul este prevăzut cu trei termometre unul pentru indicarea temperaturii generale, unul pentru indicarea temperaturii camerei de încălzire și unul pentru indicarea temperaturii substanței de cercetat.

Întregul aparat va fi încălzit la 100°C sau la 150°C și în acest timp în camera substanței de cercetat se introduce carbonic. În momentul când termometrele indică temperatura specifică a unor anumite depozități în fermentare se înlocuiește gazul carbonic cu curent de aer proaspăt conținând oxigen. Dacă din acest moment termometrul înfipt în materialul de cercetat indică o rapidă creștere a temperaturii pe când celelalte termometre rămân staționare, acesta se găsește în stare de autoaprindere, datorită fixării rapide a oxigenului. Așa se explică de ce unele materiale greșit depozitate se aprind în momentul când umblându-se la ele straturile interioare – aproape carbonizate – primesc un curent de aer proaspăt.

g)Incendii intenționate (arson)

Numărul incendiilor intenționate este într-o continuă creștere, atât pe plan mondial, cât și în țara noastră. Cauzele care determină acest fenomen sunt:

- situația economică nefavorabilă, datorită perioadei de tranziție spre economia de piață (număr mare de șomeri, prețuri ridicate ș.a.);
- creșterea numărului de persoane fără adăpost (vagabonzi, copii ai străzii etc);
- amplificarea actelor de vandalism;
- înmulțirea cazurilor de piromani pe fondul dezechilibrărilor psihice datorate dificultăților de adaptare la noile condiții de viață.

Mobilul unui asemenea act poate fi răzbunarea, ura, ascunderea sau favorizarea altei infracțiuni. Incendiile mai sunt provocate și de persoane cu dizarmonii psihice, de genul piromaniei.

După modul în care sunt declanșate, aceste incendii pot fi clasificate în două categorii:

— incendii cu aprindere imediată

— incendii cu aprindere întârziată provocate, în mod obișnuit, cu mijloace tehnice speciale.

Incendiile cu aprindere întârziată presupune o organizare mai mult sau mai puțin minuțioasă a puterii focului.

Ca mijloace folosite în aprinderile cu întârziere menționăm următoarele:

- fitiluri de bumbac impregnate cu lubrifianți sau alte materiale de întreținere a focului, care aprinse la un capăt transportă flacăra spre punctul inflamabil principal, într-o anumită perioadă de timp, dând posibilitatea incendiatorului să se îndepărteze de locul faptei
- acoperirea unui bec sub tensiune cu o cârpă și mai multe straturi de hârtie. Becul la un anumit grad de temperatură va face explozie împrăștiind hârtia aprinsă în jurul său.
- scoaterea sârmei de nichelină dintr-un reșou și întinderea ei sub tensiune printre mai multe obiecte ușor inflamabile.
- baloane din plastic pline cu neofalină prinse de o sârmă de nichelină pusă sub tensiune.
- dispozitive cronometrate prin ceasuri electronice sau cu arc pentru programarea unei explozii sau aprinderi directe pentru o anumită oră sau dispozitive cronometrate pentru lovirea anumitor substanțe de genul acelor folosite în capsele cartușelor etc.

Incendiile cu aprindere imediată lasă urme mai puține la locul faptei, dar nici infractorul nu dispune de timp suficient pentru a se îndepărta prea mult de la locul incendiului. Aceste incendii le întâlnim în locurile mai puțin umblate și nepăzite, ce asigură îndepărtarea incendiatorului fără a fi văzut, sau în actele de răzbunare sub impulsul momentului, când infractorul nu și-a organizat în mod temeinic activitatea.

Locurile alese de un incendiator pentru a provoca incendiu sunt, de regulă, nepăzite, puțin circulate (mai dosnice), cu aglomerare de materiale (mobilă veche, arhive, deșeuri etc) care permit, în primele faze ale incendiului, o dezvoltare lentă și fără manifestări vizibile (flacăra, fum dens).